Р Е Ш Е Н И Е
№ 46164

гр. София, 24.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 57 състав,** в публично заседание на 17.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **8187** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. Г. Г., [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. С. Д. С. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1800061/24.06.2026 г., издадена от Г. К. С. – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – В. Т., с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

Жалбоподателят поддържа, че заповедта е незаконосъобразна. Не е знаел, че управляваният от него автомобил е със служебно прекратена регистрация: табелите са били на място, документите – изрядни, а собственикът не е бил уведомен за прекратяването. Счита, че е действал при фактическа грешка (чл. 14 НК във връзка с чл. 11 ЗАНН), поради което липсва субективният елемент на нарушението по чл. 175, ал. 3 ЗДвП – умисъл. Позовава се на Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по т.д. № 3/2022 г. на ОСС на НК на ВКС и I и II колегия на ВАС. Сочи, че след изменението на чл. 143, ал. 10 ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) органите на МВР вече нямат задължение да уведомяват собственика. Задължение за уведомяване обаче продължава да съществува по чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. и по чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ), а по преписката няма доказателства за такова уведомяване. Поддържа още, че мярката е несъразмерна, тъй като в деня на проверката е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ и регистрацията е възстановена. Моли за отмяна

на заповедта и присъждане на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА).
В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.
Ответникът – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – В. Т., не се явява и не изразява становище по жалбата. В придружителното писмо към административната преписка прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Административен съд – София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
На 24.06.2026 г., около 15:16 ч., в посока към [населено място], жалбоподателят е управлявал лек автомобил „М. Аутлендър“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. К. В. (в заповедта – „Р.“) и е бил спрян за проверка от служители на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – В. Т.. При проверка чрез РСОД е установено, че автомобилът е с прекратена регистрация от 09.06.2026 г. на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради липса на валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. За нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП на жалбоподателя е съставен АУАН серия GA, № 3991968/24.06.2026 г.
Въз основа на АУАН е издадена оспорената заповед, с която на жалбоподателя е наложена мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП и е отнето СУМПС № [ЕГН]. Заповедта е връчена на жалбоподателя лично на 24.06.2026 г., видно от разписката към нея.
На същия ден, 24.06.2026 г., в 16:12 ч., собственикът на автомобила е сключил със ЗК „Лев Инс“ АД застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите (полица № BG/22/126002194494), с покритие от 24.06.2026 г. до 24.06.2027 г. Валидността на застраховката е удостоверена и със справка от Гаранционния фонд от 01.07.2026 г.
Издателят на заповедта е оправомощен за издаване на заповеди за прилагане на ПАМ със Заповед № 366з-3249/04.09.2025 г. на директора на ОДМВР – В. Т. .
По делото не са представени доказателства, че собственикът на автомобила е уведомен за служебното прекратяване на регистрацията преди 24.06.2026 г. – не е представено уведомление, нито данни за неговото съдържание, адресат, начин на изпращане и получаване. Не са представени и доказателства, че жалбоподателят е знаел за прекратяването към момента на проверката.
При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Оспорената заповед е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, подлежащ на съдебен контрол по реда на АПК съгласно чл. 172, ал. 5 ЗДвП. Делото е подсъдно на Административен съд – София-град по правилото на чл. 133, ал. 1 АПК, тъй като жалбоподателят има постоянен адрес в [населено място]. Жалбата е подадена от адресата на акта, чиито права са пряко засегнати, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК. Заповедта е връчена на 24.06.2026 г., а жалбата е подадена направо в съда на 01.07.2026 г. (вх. № 23380). Предвид изложеното съдът счита жалбата за допустима.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, като преценката се извършва към момента на издаването му (чл. 142, ал. 1 АПК).
Видно от разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповедта е издадена от младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – В. Т., оправомощен със Заповед № 366з-3249/04.09.2025 г. на директора на ОДМВР – В. Т..Тя е издадена от компетентен орган, в предвидената писмена

форма и съдържа фактически и правни основания (чл. 59, ал. 2 АПК).
Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство“ се прилага спрямо водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Тази разпоредба предвижда административно наказание за водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. Материалноправната предпоставка за мярката е извършването на нарушение, а не само обективното наличие на управление на автомобил с прекратена регистрация.
Принудителната административна мярка не е административно наказание. Законодателят обаче е обвързал прилагането ѝ с извършено административно нарушение. Нарушение по смисъла на чл. 6 ЗАНН е само виновно извършеното деяние, а нарушението по чл. 175, ал. 3 ЗДвП може да бъде извършено само умишлено. Водачът трябва да е съзнавал, че управлява автомобил, чиято регистрация е прекратена. Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК тежестта да докаже фактическите основания на заповедта, включително субективната страна на нарушението, е на административния орган. Доказателствената сила на АУАН по чл. 189, ал. 2 ЗДвП не обхваща знанието на водача за прекратяването на регистрацията, тъй като това обстоятелство не е било непосредствено възприето от актосъставителя.
При служебното прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 ЗДвП табелите с регистрационния номер и свидетелството за регистрация остават у собственика. Р. на моторните превозни средства не е публичен. Уведомлението по чл. 574, ал. 10 и 11 от Кодекса за застраховането съобщава на собственика за липсата на застраховка, а не за прекратяването на регистрацията. Поради това водач, който не е собственик, по правило няма как да узнае за прекратяването, ако органът не докаже противното. В Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по т.д. № 3/2022 г. на ОСС на НК на ВКС и I и II колегия на ВАС е прието, че уведомяването на собственика за служебно прекратената регистрация има пряко отношение към субективната страна на нарушението по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Знанието за дерегистрацията подлежи на доказване, а отговорност въз основа на предположение за знание е недопустима. Тези разрешения са задължителни за съда (чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт). Изменението на чл. 143, ал. 10 ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.), с което отпада изричното задължение на органите на МВР да уведомяват собственика, не променя този извод. Изменението урежда реда за прекратяване на регистрацията, но не изменя състава на нарушението по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, нито изискването за вина по чл. 6 ЗАНН. То не въвежда и презумпция за знание. Без уведомление знанието за прекратяването става още по-трудно доказуемо, а тежестта да го докаже остава на органа. Освен това и след изменението собственикът се уведомява от Информационния център към Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 10 КЗ за липсата на застраховка, а чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. предвижда уведомяване на собственика за прекратената регистрация. Аналогични съображения е изложил и ВАС в представените определения № 533/19.01.2026 г. и № 3902/07.04.2026 г., като е отбелязал, че водачът, който не е собственик, няма как да бъде уведомен за прекратената регистрация.
В случая жалбоподателят не е собственик на автомобила. По делото липсват каквито и да е доказателства, че собственикът е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията от 09.06.2026 г. Липсват и доказателства за съдържанието, адресата, начина на изпращане и получаването на такова уведомление. Не е доказано и че жалбоподателят е знаел за прекратяването към 24.06.2026 г. Автомобилът е бил с регистрационни табели и придружен от свидетелството за регистрация. Нищо в обстановката при проверката не е сочело на прекратена регистрация. Обстоятелството, че след проверката, в 16:12 ч. на същия ден, собственикът е

сключил застраховка, не доказва знание у водача към момента на управлението.
Съдът отчита, че жалбоподателят и собственикът на автомобила са с един и същ адрес. Това обстоятелство само по себе си не доказва, че жалбоподателят е знаел за прекратяването. То не установява, че собственикът е получил уведомление за прекратяването, нито че е споделил тази информация с водача. Изводът за знание при общ адрес би почивал на предположение, а фактическите основания на акта не могат да се установяват с предположения. Органът не е събрал доказателства в тази насока – сведение от водача или от собственика, данни за изпратено и получено уведомление. Не е изпълнил задължението си по чл. 35 и чл. 36, ал. 1 АПК да изясни всички относими факти и обстоятелства.
Незнанието на обстоятелство, което принадлежи към състава на нарушението, изключва умисъла (чл. 14, ал. 1 НК във връзка с чл. 11 ЗАНН). Т. обстоятелство е прекратената регистрация на автомобила. Предвид изложеното не е доказано, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Деянието не е съставомерно от субективна страна и липсва материалноправната предпоставка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП. Заповедта е издадена в противоречие с материалния закон и при неизяснена фактическа обстановка и следва да бъде отменена на основание чл. 146, т. 4 АПК.
Предвид този извод съдът не обсъжда доводите за несъразмерност на мярката, основани на последващото сключване на застраховка и служебното възстановяване на регистрацията. Тези обстоятелства са настъпили след издаването на заповедта и по принцип не се отразяват на законосъобразността ѝ, която се преценява към момента на издаването (чл. 142, ал. 1 АПК).
С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на сторените по делото и своевременно заявени разноски. Жалбоподателят е заплатил държавна такса от 5,11 евро преведена на 01.07.2026 г. от адв. С. за сметка на жалбоподателя, с основание „държавна такса за жалба ЗППАМ GPAM-1800061“, поради което представлява направен от жалбоподателя разход. Жалбоподателят е представляван безплатно от адв. С. С. на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, предложение второ ЗА (близък), видно от договора за правна защита и съдействие от 01.07.2026 г. Затова на основание чл. 38, ал. 2 ЗА съдът дължи да определи адвокатско възнаграждение в полза на адвоката. При определянето му съдът съобразява фактическата и правната сложност на делото и обема на извършената работа. Съобразява и Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (чл. 8, ал. 3), като нейните размери са ориентир, но не са задължителни за съда (решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело C-438/22). Съдът определя възнаграждение от 102, 25 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57 –ми състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на С. Г. Г., [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1800061/24.06.2026 г., издадена от Г. К. С. – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – В. Т., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.
ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – В. Т. да заплати на С. Г. Г., [ЕГН], сумата от 5,11 (пет евро и единадесет евроцента) евро, представляваща разноски по делото за държавна такса.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – В. Т. да заплати на адв. С. Д. С. от САК, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, сумата от 102,25 (сто и две евро и 0,25 евроцента) евро, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.